

FREIDA McFADDEN
Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

ΚΡΥΒΕΤΑΙ

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΚΙΚΑ ΚΡΑΜΒΟΥΣΑΝΟΥ

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου

THE CRASH

Freida McFadden

© Freida McFadden, 2025

Published by arrangement with Jane Rotrosen Agency, LLC & JLM Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2026

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Jane Rotrosen Agency, LLC & JLM Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση

Ιούνιος 2026

Μετάφραση

Κίκα Κραμβουσάνου

Επιμέλεια κειμένου

Ντόση Ιορδανίδου

Σχεδιασμός εξωφύλλου

Ελένη Κυριακίδου, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση

Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστερί

Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr

e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 483) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0365-8

Στον πατέρα μου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετά τη σύγκρουση

Δεν είχα σκοτώσει ποτέ κανέναν στο παρελθόν.

Δεν είμαι δολοφόνος. Είμαι καλός άνθρωπος. Δεν λέω ψέματα. Δεν κάνω απιστίες. Δεν κλέβω. Σχεδόν ποτέ δεν υψώνω τη φωνή μου. Ελάχιστα είναι αυτά που έχω κάνει στη ζωή μου για τα οποία ντρέπομαι.

Κι όμως, να με, τώρα, εδώ.

Σίγουρα περίμενα ότι θα συναντούσα αντίσταση από το άτομο που βρίσκεται κάτω, στα πόδια μου. Αλλά όχι τόσο σθεναρή αντίσταση. Σε καμία περίπτωση δεν περίμενα τόση ένταση.

Ούτε τα πνιχτά ουρλιαχτά.

Θα μπορούσα να σταματήσω. Δεν είναι αργά. Έχω δεκαπέντε δευτερόλεπτα για να αποφασίσω αν θέλω να γίνω δολοφόνος - τριάντα δευτερόλεπτα, το πολύ.

Αλλά δεν σταματώ. Δεν μπορώ.

Και μετά, επιτέλους -*επιτέλους!*- η αντίσταση κάμπτεται. Κι απομένω με ένα αδρανές, άψυχο κουφάρι μπροστά μου. Δεν χρειάζεται να είμαι γιατρός για να καταλάβω ότι αντικρίζω ένα πτώμα.

Τι πήγα κι έκανα;

Χώνω το πρόσωπό μου μέσα στα χέρια μου και καταπίνω έναν λυγμό. Δεν έχω το κλάμα στο τσεπάκι μου, δεν είμαι τέτοιος τύπος, αλλά τη δεδομένη στιγμή είναι το πλέον

ενδεδειγμένο. Στο κάτω κάτω, αν δεν κλάψω εγώ, ποιος θα το κάνει; Μετά από λίγο, βάζω τα δυνατά μου να συμμαζευτώ και να συνέλθω. Άλλωστε είχα καλό λόγο που έκανα ό,τι έκανα.

Δεν γινόταν αλλιώς.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τέγκαν

Δεν με βλέπω να φτάνω στην πόρτα μου.

Υπολογίζω πως είναι καμιά δεκαπενταριά μέτρα από το μικρό μου αυτοκίνητο, ένα Ford Fusion, μέχρι την είσοδο της πολυκατοικίας που μένω. Δεκαπέντε μέτρα δεν είναι τίποτα. Είναι πολύ λίγα. Υπό κανονικές συνθήκες, θα μπορούσα να διανύσω τέτοια απόσταση εντός δευτερολέπτων.

Όχι απόψε, όμως.

Μένω σε μια γκαρσονιέρα στον δεύτερο όροφο μιας μικρής πολυκατοικίας στο Λιούιστον του Μέιν. Άθλια γειτονιά, αλλά αυτή τη στιγμή δεν έχω την οικονομική δυνατότητα για κάτι καλύτερο. Η βάρδια μου στο παντοπωλείο τελειώνει αφού πέσει η νύχτα, πράγμα που σημαίνει ότι είναι πίσσα σκοτάδι έξω αυτή τη στιγμή. Υπήρχε ένας φανοστάτης που φώτιζε τη διαδρομή από το πάρκινγκ ως την πολυκατοικία, αλλά η λάμπα κάηκε ένα μήνα αφότου μετακόμισα εδώ, και κανείς δεν έχει μπει στη διαδικασία να την αντικαταστήσει. Μόλις σβήσω τους προβολείς μου, δεν θα βλέπω ούτε τη μύτη μου.

Έσβησα τη μηχανή του αυτοκινήτου αμέσως μόλις πάρκαρα, καθότι δεν με παίρνει να σπαταλάω βενζίνη αυτή την εποχή. Κάνει τόσο κρύο ώστε ακόμα και μέσα στο αυτοκίνητο μπορώ να διακρίνω τον αχνό της ανάσας μου. Στο Μέιν η θερμοκρασία τον Δεκέμβριο είναι πάντα πολύ κάτω από το μηδέν.

Κοιτάζω από το παρμπρίζ και μόλις και μετά βίας διακρίνω την είσοδο του κτιρίου. Μπορεί να μην υπάρχει φανοστάτης στον δρόμο, αλλά υπάρχει ένα φωτάκι ακριβώς πάνω από την πόρτα, το οποίο θα μου επιτρέψει να δω την κλειδαρότρυπα και να ξεκλειδώσω.

Το φωτάκι αυτό είναι επίσης αρκετό ώστε να βλέπω και τον άντρα που στέκει τυλιγμένος στις σκιές κοντά στην είσοδο.

Που παραμονεύει.

Αναριγώ καθώς ψιλοαλλάζω στάση στη θέση του οδηγού, κάτι που δεν είναι εύκολο να κάνω αυτές τις μέρες. Νιώθω έναν οξύ πόνο στο δεξί μου πόδι, σαν να το διαπερνά ηλεκτρικό ρεύμα – κάτι που μου συμβαίνει όλο και πιο συχνά τελευταία. Ο γιατρός μου είπε ότι πρόκειται για κάτι που λέγεται *ισχιαλγία* και προκαλείται από ένα ερεθισμένο νεύρο στη σπονδυλική μου στήλη. Νόμιζα ότι η ζωή μου ήταν όσο χειρότερη μπορούσε να γίνει, κι έπειτα πήγα κι ερέθισα και ένα νεύρο στη σπονδυλική μου στήλη, κοντά στ' άλλα.

Μισοκλείνω τα μάτια και παρατηρώ τον άντρα στην είσοδο κι αναρωτιέμαι τι δουλειά έχει εδώ. Είναι πολύ σκοτεινά για να διακρίνω τα χαρακτηριστικά του, αλλά είναι σχετικά ψηλός και αδύνατος. Φοράει μια μακριά, σκούρα καμπαρντίνα, πράγμα που δεν με κάνει να αισθάνομαι καθόλου καλύτερα. Το πρόσωπό του φαίνεται απειλητικό, αλλά, το σωστό να λέγεται, όλα τα πρόσωπα απειλητικά φαίνονται όταν είναι μισοκρυμμένα στις σκιές.

Οι προθέσεις του μπορεί να είναι εντελώς αθώες. Ίσως επισκέπτεται κάποιον φίλο στο κτίριο. Ίσως να είναι μυστικός αστυνομικός. (Απίθανο.) Ίσως να είναι... Δεν μπορώ να σκεφτώ τι άλλο θα μπορούσε να κάνει κάποιος εδώ στις εννιάμισι το βράδυ. Αυτό που εννοώ, πάντως, είναι ότι δεν βρίσκεται *απαράιτητα* εδώ για να με ληστέψει.

Τέλος πάντων, δεν μπορώ να μείνω μέσα στο αυτοκίνητο όλη νύχτα.

Βάζω το χέρι στην τσάντα μου, βγάζω το σπρί πιπεριού που συνηθίζω να κουβαλάω μαζί μου, και το μεταφέρω στην τσέπη του παλτού μου. Αν αυτός ο τύπος θέλει το πενιχρό περιεχόμενο του πορτοφολιού μου, δεν θα του το κάνω εύκολο. Μεταφέρω τα κλειδιά του σπιτιού στην άλλη μου τσέπη, για να τα έχω εύκολα και ύστερα πιάνω τη σακούλα με τα ψώνια απ' το κάθισμα του συνοδηγού και τη σηκώνω στα χέρια μου. Ο κύριος Ζακίρ μου κάνει πάντα τεράστια έκπτωση σε προϊόντα που λήγουν σύντομα, και αρνούμαι να τα αφήσω πίσω μόνο και μόνο εξαιτίας κάποιου ανώμαλου που στέκεται μπροστά στην πολυκατοικία μου.

Καθώς βγαίνω από το Ford μου, νιώθω αυτή την αστραπή να πέφτει ξανά στο δεξί μου πόδι. Το παλτό μου είναι ανοιχτό, αλλά δεν μπορώ να κάνω και πολλά γι' αυτό, αφού το φερμουάρ δεν κλείνει πια – κάτι που συμβαίνει εδώ και κάμποσους μήνες. Δεν υπάρχει κανένα λειτουργικό πρόβλημα με το φερμουάρ, αν και ένα χαλασμένο φερμουάρ θα ήταν αρκετά συμβατό με την κατάσταση της ζωής μου αυτόν τον καιρό. Όχι, ο λόγος που δεν κλείνει το παλτό μου είναι ότι δεν χωράει πια πάνω από τη διογκωμένη κοιλιά μου.

Είμαι σχεδόν οκτώ μηνών έγκυος.

Με το που βγαίνω από το αυτοκίνητο, τα πρησμένα μου πόδια φωνάζουν σε ένδειξη διαμαρτυρίας. Κατά τη διάρκεια μιας διπλής βάρδιας στο παντοπωλείο, διογκώθηκαν σχεδόν στο διπλάσιο του αρχικού τους μεγέθους και μετά βίας χωράνε πια στα αθλητικά μου παπούτσια. Πατάω στα πόδια μου όσο καλύτερα μπορώ, ενώ ο κρύος αέρας με χτυπάει στο πρόσωπο. Στην πορεία της εγκυμοσύνης μου, έχω αρχίσει να κουράζομαι όλο και περισσότερο, ιδίως προς το τέλος της ημέρας, αλλά αυτός ο παγερός αέρας με ξυπνάει αμέσως.

Κοπανάω την πόρτα του αυτοκινήτου πίσω μου και ο άντρας που στέκεται γερμένος πάνω στον τοίχο της πολυκατοικίας τινάζει το κεφάλι του. Εξακολουθώ να μην μπορώ να διακρίνω κάτι περισσότερο από μια σιλουέτα, αλλά καταλαβαίνω πως τώρα κοιτάζει κατευθείαν προς εμένα. Το χέρι μου που κρατάει τη σακούλα με τα ψώνια τρέμει, καθώς το άλλο σφίγγει το σπρέι πιπεριού στην τσέπη μου.

Ούτε να διανοηθείς ν' απλώσεις χέρι στο ληγμένο μου ψωμί, παλιομαλάκα.

Τραβάω μια ρουφηξιά ψυχρού αέρα και περπατάω αποφασιστικά προς την είσοδο του κτιρίου. Αποφεύγω να τον κοιτάξω, όπως έχω μάθει να κάνω όλα αυτά τα χρόνια με δεκάδες άλλους τρομακτικούς άντρες, αλλά νιώθω το βλέμμα του να με ακολουθεί. Τα δάχτυλά μου τυλίγουν το σπρέι πιπεριού και είμαι έτοιμη να το βγάλω, όταν μια γνώριμη φωνή διακόπτει τις έντρομες σκέψεις μου:

«Τέγκαν;»

Στρέφω το βλέμμα μου προς το μέρος της φωνής. Το φως από την είσοδο είναι τώρα αρκετό ώστε να διακρίνω τα χαρακτηριστικά του άντρα, και αμέσως όλη η ένταση αδειάζει από μέσα μου.

«Τζάκσον!» φωνάζω. «Θεέ μου, με κατατρόμαξες!»

Ο άντρας που στέκεται μπροστά μου, τον οποίο πλέον αναγνωρίζω ως τον Τζάκσον Μπρίκνερ, φοράει μια καμπαρντίνα πάνω από το συνηθισμένο τσαλακωμένο λευκό του πουκάμισο, μια γκρι γραβάτα και ένα γκρι παντελόνι. Δεν μένει στην περιοχή και υποθέτω ότι πρέπει να έχει οδηγήσει τουλάχιστον δύο ώρες για να φτάσει ως εδώ, αλλά πάντα δείχνει γεμάτος ζωντάνια όταν εμφανίζεται στην πόρτα μου.

Χωρίς να χρειαστεί να του το ζητήσω, ο Τζάκσον παίρνει τη σακούλα με τα ψώνια από τα χέρια μου, πράγμα που κάνει τα

πονεμένα πόδια μου να πονάνε ελαφρώς λιγότερο. «Λυπάμαι πολύ», λέει. «Θα πήγαινα εγώ στο σούπερ μάρκετ, αλλά το GPS μου έλεγε ότι ήταν κλειστό, οπότε ήρθα κατευθείαν εδώ. Σκέφτηκα ότι θα ήσουν σπίτι από λεπτό σε λεπτό, οπότε περίμενα».

«Θα μπορούσες να στείλεις πρώτα ένα μήνυμα», γκρινιάζω, ενώ ταυτόχρονα νιώθω ντροπή που φοβήθηκα αυτόν τον άντρα με τα πατομπούκαλα στα μάτια και τα πεταχτά αφτιά που προεξέχουν από τα πλαϊνά του κεφαλιού του. Τώρα που δεν είναι καλυμμένος από σκιές, πρέπει να είναι ο λιγότερο απειλητικός άνθρωπος που έχω δει ποτέ μου. Είναι ομορφούλης, αλλά κάνει μπαμ πως είναι σπασικλάκι.

Παρεμπιπτόντως, δεν είναι ο πατέρας του αγέννητου παιδιού μου. Ούτε γκόμενός μου είναι.

«Σου έστειλα», λέει.

Βγάζω το κινητό από την τσάντα μου και όντως υπάρχουν κάμποσα γραπτά μηνύματα από τον Τζάκσον, τα οποία δεν είχα δει. Ασφαλώς και μου έστειλε μήνυμα. Ο Τζάκσον είναι σοβαρό άτομο. Είναι δικηγόρος, ο οποίος μάλιστα αποφοίτησε με άριστα από πανεπιστήμιο πρώτης κατηγορίας. Αυτό το τελευταίο δεν μου το έχει πει ο ίδιος, τον γκούγκλαρα.

«Ναι, όντως μου έστειλες», παραδέχομαι.

Κοιτάζει το ρολόι του. «Έχω παραγγείλει και κινέζικο, το οποίο θα είναι εδώ από στιγμή σε στιγμή».

Το στομάχι μου γουργουρίζει στην αναφορά του φαγητού. Θεωρητικά, θα έπρεπε να τρώω για δύο, αλλά εγώ ούτε για έναν δεν τρώω καλά καλά. «Κοτόπουλο λο μείν;» ρωτάω όλο προσδοκία.

«Εννοείται». Μου χαμογελάει. «Κάτσε ν' ανεβάσω τα ψώνια σου πάνω και ξανακατεβαίνω για να περιμένω το φαΐ».

Θέλω να διαμαρτυρηθώ, αλλά το να κουβαλάω τα ψώνια στις σκάλες γίνεται όλο και πιο δύσκολο όσο μεγαλώνει

η κοιλιά μου. Εφόσον προθυμοποιείται, δεν μπορώ παρά να είμαι ευγνώμων.

«Σ' ευχαριστώ», λέω.

Τα μάτια του συναντούν τα δικά μου κάτω από το αμυδρό φως της εισόδου. «Δεν κάνει τίποτα».

Ο Τζάκσον περιμένει υπομονετικά όσο παλεύω να βάλω το κλειδί στην κλειδαριά. Πάντα κολλάει όταν έχει κρύο, και εδώ στα μέρη μας αυτό συμβαίνει δέκα μήνες τον χρόνο. Όταν επιτέλους ξεκλειδώνω την πόρτα, ο Τζάκσον την κρατάει ανοιχτή για να περάσω, σαν κύριος. Στ' αλήθεια μου αρέσει ο Τζάκσον. Μου αρέσει όταν έρχεται και παραγγέλνουμε φαΐ, το οποίο κερνάει, κάτι που συμβαίνει όλο και πιο συχνά τελευταία.

Αν και, στην πραγματικότητα, δεν πρόκειται για φιλική επίσκεψη. Ο Τζάκσον κι εγώ έχουμε να συζητήσουμε σημαντικές υποθέσεις.

Σύντομα, θα γίνω πλούσια, πιο πλούσια κι από τα πιο τρελά μου όνειρα.

Και αυτό χάρη στο μωρό που μεγαλώνει μέσα μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Μόλις μπαίνουμε μέσα, προσπερνάω τα γραμματοκιβώτια. Δεν έχω καμία όρεξη να δω τους λογαριασμούς που με περιμένουν και, ούτως ή άλλως, ούτε λεφτά να τους πληρώσω έχω. Έτσι, ανεβαίνουμε αμέσως τις δύο σκάλες προς το διαμέρισμά μου. Οι λάμπες στο κλιμακοστάσιο είναι χαμηλής ισχύος και η μπογιά στους τοίχους είναι άσχημα σκασμένη, όμως κανείς εδώ δεν πρόκειται να παραπονεθεί. Τα πόδια μου πονάνε σε κάθε βήμα, αλλά σύντομα θα είμαι σπίτι.

Σταματάω για μερικά δευτερόλεπτα στο πλατύσκαλο του δεύτερου ορόφου, να πάρω μια ανάσα. Λαχανιάζω με το παραμικρό αυτό τον καιρό. Υποθέτω ότι οφείλεται στο έμβρυο που μεγαλώνει μέσα μου και εμποδίζει τους πνεύμονές μου να επεκταθούν όσο θα ήθελαν. Ή μπορεί να είναι κάτι άλλο, κάτι φριχτό. Ρώτησα τον δόκτορα Γκουγκλ και δεν μου άρεσε τίποτα από όσα είχε να μου πει. Θα μπορούσε να είναι θρόμβος στα αιμοφόρα αγγεία των πνευμόνων μου. Θα μπορούσε να είναι καρδιακή ανεπάρκεια. Θα μπορούσε να είναι *φυματίωση*.

Αλλά έχω τραγική ασφάλιση υγείας, οπότε κάνω απλώς τον σταυρό μου να μην είναι τίποτα σοβαρό.

Το μέτωπο του Τζάκσον ζαρώνει από ανησυχία. «Είσαι καλά;»

«Μια χαρά». Ξεροκαταπίνω. Γνέφω προς το κλιμακοστάσιο. «Πάμε;»

Μόλις φτάνουμε στην κορυφή της τελευταίας σκάλας, το τηλέφωνο του Τζάκσον βουίζει στην τσέπη του. Το βγάζει και κοιτάζει την οθόνη. «Ήρθε το φαΐ».

Απλώνω τα χέρια μου για να μου δώσει τη σακούλα με τα ψώνια. «Πήγαινε κάτω. Τα ψώνια θα τα πάω μέσα εγώ».

Δείχνει να διστάζει. «Είσαι σίγουρη;»

Του ρίχνω ένα βλέμμα. «Τι νομίζεις ότι κάνω κάθε μέρα, όταν δεν είσαι εδώ;»

Μια σπίθα ενοχής περνάει από το πρόσωπό του, αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί. Δεν είναι ευθύνη του Τζάκσον να με νταντεύει κατά τη διάρκεια αυτής της εγκυμοσύνης. Είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους του να κουβαλάει τα ψώνια μου, αλλά το μωρό μου και εγώ δεν είμαστε δικό του πρόβλημα. Και πολύ σύντομα –αφού υπογραφούν τα χαρτιά– πιθανότατα δεν θα τον ξαναδώ ποτέ.

Ο Τζάκσον μού δίνει τα ψώνια. Τα κρατάω στο αριστερό μου χέρι και περπατάω στον διάδρομο προς το διαμέρισμά μου, ψάχνοντας στην τσέπη του παλτού για τα κλειδιά μου. Έχω σχεδόν ανοίξει την πόρτα, όταν μια στριγκή φωνή ακούγεται πίσω μου:

«Κι άλλος άντρας, Τέγκαν;»

Γυρίζω το κεφάλι μου για να συναντήσω τα υγρά, ερεθισμένα μάτια της κυρίας Γουόλντεν, της ηλικιωμένης γειτόνισσάς μου. Ανακάλυψα ότι το μικρό της όνομα είναι Ιβαντζελίν όταν είδα ένα πακέτο που της είχαν αφήσει κάτω, αλλά την ημέρα που συναντηθήκαμε μου συστήθηκε ως κυρία Γουόλντεν και, παρόλο που ζούμε δίπλα δίπλα εδώ και δύο χρόνια, μου έχει καταστήσει σαφές ότι οφείλω να εξακολουθώ να της απευθύνομαι ως «κυρία Γουόλντεν».

«Ειλικρινά», λέει, «έχεις μετατρέψει αυτό το μέρος σε οίκο ανοχής».

Δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάει. Όλο αυτό τον καιρό που μένουμε η μία δίπλα στην άλλη ο μόνος άντρας, εκτός από τον αδερφό μου, που με έχει επισκεφτεί είναι ο Τζάκσον. Με τον οποίο δεν κοιμάμαι καν μαζί. Όμως, θα ήταν ανώφελο να της το επισημάνω. Έτσι όπως το βλέπει αυτή, κανονικά θα έπρεπε να με διαπομπεύουν με ένα άλικο γράμμα κεντημένο στο στήθος μου.

Το βλέμμα της κυρίας Γουόλντεν πέφτει στην κοιλιά μου, που προεξέχει κάτω από τη μαύρη και πράσινη μεσάτη μπλουζα που αγόρασα από τα μεταχειρισμένα. Έχει βολάν στον γιακά και είναι τόσο κακόγουστη που μου 'ρχεται να κλάψω, αλλά όταν την αγόραζα δεν ήμουν σε θέση να πετάξω ένα σωρό λεφτά για ρούχα που θα χρειαζόμουν μόνο για τέσσερις, πέντε μήνες. Τέλος πάντων, η κυρία Γουόλντεν δεν με αποδοκιμάζει για τη φτηνή, κακόγουστη μπλούζα μου. Με αποδοκιμάζει επειδή είμαι είκοσι τριών χρονών, οκτώ μηνών έγκυος και ανύπαντρη.

Αν και, εδώ που τα λέμε, δεν της πέφτει κανένας απολύτως λόγος.

«Ηθελα να σε ρωτήσω, Τέγκαν», λέει με τη γέρικη φωνή της. «Άπαξ και γεννηθεί το μωρό, θα μεταφερθείς σε άλλο κατάλυμα;»

Ακουμπάω το χέρι μου στην κοιλιά μου και ανταμείβομαι με μια γερή κλοτσιά. Ένα πράγμα που μπορώ να πω για αυτό το μωρό είναι ότι έχει πολλή ενέργεια. Περισσότερη από όση έχω εγώ αυτή τη στιγμή.

«Μπορεί», λέω. «Δεν έχω αποφασίσει ακόμα».

«Ξέρεις, θα είναι μεγάλη αναστάτωση να υπάρχει ένα μωρό εδώ». Σηκώνει απαξιωτικά το πιγούνι της. «Με όλο αυτό το κλάμα όλη νύχτα! Σωστός εφιάλτης».

Βάζω ξανά το χέρι μου στο κλειδί που προεξέχει από την κλειδαριά και το γυρίζω μέχρι να νιώσω αυτό το ικανοποιητικό κλικ. «Ναι, το έχω ακούσει ότι τα μωρά κλαίνε πολύ. Είναι επειδή δεν ξέρουν ακόμα να μιλούν».

«Μάτι δεν θα κλείνουμε!», συνεχίζει. «Είναι πολύ εγωιστικό εκ μέρους σου να φέρνεις ένα νεογέννητο σε μια κοινότητα που αποτελείται κατά κανόνα από ενηλίκους».

«Μάλιστα. Ε, λοιπόν, δεν είναι να πεις ότι το είχα προγραμματίσει κιόλας».

Σφίγγει τα χείλη της. «Όχι, βέβαια. Δεν θα περίμενα τίποτα τέτοιο».

Θέλω να βάλω τις φωνές στην κυρία Ιβαντζελίν Γουόλντεν, και να της πω ότι με έχει παρεξηγήσει εντελώς. Οι ει-
κασίες της είναι πάμπολλες και κατάφωρα λανθασμένες. Δεν είμαι από κείνα τα κορίτσια που κάνουνε ξεπέτες της μιας βραδιάς και πάνε και γκαστρώνονται χωρίς να ξέρουν καν ποιος είναι ο πατέρας, αν και, τώρα που μου συνέβη ακριβώς αυτό, έχω ενοχές για όλες τις άλλες γυναίκες που έχω κατακρίνει γι' αυτό. Είχα μεγάλα σχέδια για τη ζωή μου, κανένα από τα οποία δεν περιλάμβανε να μείνω έγκυος σε ηλικία είκοσι δύο ετών.

Εντούτοις, παραμένει γεγονός ότι έμεινα έγκυος σε ηλικία είκοσι δύο ετών. Και από ξεπέτα της μιας βραδιάς. Και, μέχρι πρόσφατα, δεν ήξερα ποιος ήταν ο πατέρας.

Συνεπώς, ουσιαστικά, δεν υπάρχουν πολλά που θα μπορούσα να της πω που δεν θα ήταν ψέμα.

Κι αφού δεν έχω τι να πω, ανοίγω την πόρτα μου και απλώς της χαρίζω ένα χαμόγελο. «Καλό σας βράδυ, κυρία Γουόλντεν».

«Θα απευθυνθώ στη διαχείριση για...» Η κυρία Γουόλντεν βρίσκεται στα μισά της πρότασης, όταν κλείνω την πόρτα πίσω μου. Αν θέλει να παραπονεθεί στον διαχειριστή ότι γεμίζω

παράνομα το διαμέρισμα με τους απογόνους μου, τότε ας το κάνει. Δεν πρόκειται να την καλοπιάσω. Όχι πια.

Μόλις πάρω τα λεφτά μου, την έκανα αποδώ.

Ανάβω τα φώτα του διαμερίσματός μου, για να φανερώσω μόνο το πόσο οδυνηρά θλιβερό είναι. Η λευκή μπογιά δεν έχει σκάσει, αλλά έχει μια θαμπή, μουντή όψη, όπως και οτιδήποτε άλλο μέσα στο διαμέρισμα. Είναι σαν να υπάρχει ένα στρώμα βρομιάς σε κάθε έπιπλο και συσκευή που δεν μπορώ να το βγάλω, όσο κι αν τρίβω.

Θεωρητικά, τα πράγματα δεν έπρεπε να είναι έτσι. Δούλευα διπλοβάρδιες στο παντοπωλείο, μαζεύοντας απελπισμένα λεφτά για να πάω στη νοσηλευτική σχολή. Και στο τέλος της βάρδιας, μπορούσα να ξαπλώνω στον καναπέ μου και να λιώνω στην τηλεόραση τρώγοντας ένα δείπνο για έναν. Θεωρητικά, δεν έπρεπε να μείνω έγκυος.

Τώρα, σε έναν μήνα και κάτι, όλα θα αλλάξουν. Θα έχω μωρό. Ένα ζωντανό ανθρώπινο πλάσμα, το οποίο θα είναι αποκλειστικά δική μου ευθύνη. Αυτό το μωρό δεν θα επιτρέπεται να μένει μόνο του και θα χρειάζεται ρούχα, φαγητό και, στην πορεία, εκπαίδευση. Και πιθανότατα θα με κρατάει ξύπνια τη μισή νύχτα, μετατρέποντάς με σε ζόμπι κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Τρυπώνω στο μικρό μου κουζινάκι, όπου χωράω με το ζόρι τώρα που έχω φτάσει στο τρίτο τρίμηνο. Αφήνω τη χαρτοσακούλα με τα ψώνια πάνω στον πάγκο. Κάθε μέρα, πριν φύγω από το παντοπωλείο, ξεσκαρτάρω μια ποικιλία προϊόντων που έχουν λήξει ή είναι κοντά στην ημερομηνία λήξης τους, και σήμερα έχω ένα σωρό κονσέρβες καθώς και λίγο ψωμί και τυρί. Έχω επίσης ένα μικρό κουτί γάλα που έληξε μόλις χθες και μάλλον θα πίνεται. Και πέντε κονσέρβες τόνο.

Κάθε γυναίκα λιγουρεύεται κάτι διαφορετικό κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης. Η δική μου λιγούρα είναι ο τόνος. Από

τότε που μπήκα στο δεύτερο τρίμηνο και μου έφυγε η ναυτία, λιμπίζομαι τόνο. Δεν μπορώ να φάω όσο θέλω λόγω της περιεκτικότητάς του σε υδράργυρο, αλλά αν μπορούσα, θα έτρωγα τόνο σε κάθε γεύμα, συμπεριλαμβανομένου του πρωινού. Ως εκ τούτου, ονόμασα ανεπίσημα το έμβρυό μου Τονούλα.

Τόνο έχουμε για βραδινό, μαμά;

Ναι, άλλο ένα περίεργο πράγμα. Συχνά φαντάζομαι ότι το μωρό μου μου μιλάει μέσα από τη μήτρα μου. Δεν αρχίζω να τα χάνω, τ' ορκίζομαι. Ξέρω ότι το οκτώ μηνών έμβρυό μου δεν είναι ικανό να μιλήσει. Αλλά μερικές φορές η γλυκιά φωνούλα της μου μιλάει, καθαρά και ξάστερα. Μολονότι δεν έχω δει ακόμα το πρόσωπό της, ήδη την αγαπώ. Θέλω να έχει καλύτερη ζωή απ' ό,τι είχα εγώ και όλα τα πλεονεκτήματα που δεν μπόρεσα ποτέ να έχω. Και θα κάνω ό,τι χρειαστεί για να της το εξασφαλίσω.

Γι' αυτό και δεν αισθάνομαι ούτε ίχνος ενοχής για τα λεφτά που έρχονται προς τα εδώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο Τζάκσον εμφανίζεται στην πόρτα μου λιγότερο από πέντε λεπτά αργότερα, κρατώντας μια καφέ χαρτοσακούλα.

Θα μετέφερε μετά χαράς το φαγητό στην κουζίνα, αλλά παραιίμαι γρήγορη γι' αυτόν. Του αρπάζω τη σακούλα, ενώ εκείνος τρέχει πίσω μου, με τα αφτιά του ακόμα κατακόκκινα από το κρύο. Την ανοίγω, απελευθερώνοντας μια έκρηξη δελεαστικών αρωμάτων, και βγάζω ένα από τα άσπρα κουτιά. Από την ανυπομονησία μου, σκίζω ελαφρώς τα πτερύγια.

Δεν μπαίνω καν στον κόπο να βάλω το φαί σε πιάτο. Παίρνω ένα πιρούνι από το συρτάρι δίπλα στον νεροχύτη και τρώω κατευθείαν από το κουτί. Δεν είμαι σίγουρη αν το «τρώω» είναι ο σωστός όρος. Το «εισπνέω» θα ήταν πιο ακριβές. Πεινάω διαρκώς αυτές τις μέρες.

«Συγγνώμη», λέω μπουκωμένη. «Έχω πολλές ώρες να φάω. Διπλή βάρδια».

Κατσουφιάζει. «Είναι καλό αυτό για το μωρό;»

«Σύντομα οι ώρες θα μειωθούν».

Παρόλο που είμαι πολύ ανυπόμονη για να ασχοληθώ με πιάτα, ο Τζάκσον βγάζει δύο από το ντουλάπι πάνω από τον νεροχύτη. Αρχίζει να βγάζει άλλο ένα κουτί από την τσάντα, αλλά μετά σταματάει.

«Α, ναι», λέει. «Σου έφερα κάτι».

Ήμουν τόσο απορροφημένη από ένα τρυφερό κομμάτι κοτόπουλο που δεν πρόσεξα τη μικρή συσκευασία δώρου που έχει αφήσει ο Τζάκσον στον πάγκο της κουζίνας – πρέπει να την έφερε από το αυτοκίνητό του όταν κατέβηκε να πάρει το φαγητό. Είναι μια γυαλιστερή ροζ τσαντούλα που μου φέρνει γέλιο, μιας και ο Τζάκσον είναι το ακριβώς αντίθετο του ροζ και του γυαλιστερού. Είναι δύσκολο να τον φανταστώ να το διαλέγει.

Διαβάζοντας, πιθανώς, τη σκέψη μου, ο Τζάκσον χαμογελά αμήχανα. «Για το μωρό είναι».

Όσο κι αν απολαμβάνω να μπουκώνομαι με φτυαριές νουντλς λο μείν, με εξιτάρει ακόμα περισσότερο η ιδέα ενός δώρου. Δεν έχω πάρει ακόμη κανένα δώρο για το μωρό. Με μόνη εξαίρεση ένα παιδικό καθισματάκι αυτοκινήτου που μου έστειλε ο αδελφός μου, το οποίο βρίσκεται ακόμα στο χαρτόκουτο στο οποίο παραδόθηκε.

Ανοίγω τη γυαλιστερή ροζ τσαντούλα και εκστασιάζομαι με το περιεχόμενό της. Είναι στην κυριολεξία *το πιο χαριτωμένο πράγμα που έχω δει*. Είναι ένα μικροσκοπικό φορμάκι, φτιαγμένο για ένα απίστευτα μικροσκοπικό ανθρώπινο πλασματάκι – απ' ό,τι έμαθα, το ρούχο αυτό ονομάζεται ζιπουνάκι. Και πάνω του είναι γραμμένες με ροζ γράμματα λέξεις που κάνουν την καρδιά μου να λιώνει:

Η μαμά μου μ' αγαπάει.

Και εκείνη τη στιγμή, προς επίρρωση του παραπάνω ισχυρισμού, η Τονούλα αρχίζει να κλοτσάει. Αν και μου απομένει κάτι παραπάνω από ένας μήνας μέχρι να κάνει η Τονούλα την πρώτη της εμφάνιση, δεν έχω αρχίσει ακόμα να μαζεύω βρεφικά ρουχαλάκια, οπότε αυτό είναι το πρώτο μου. Κοιτάζω το ζιπουνάκι και βλεφαρίζω μανιωδώς. Παρά τη διαρκώς αναπτυσσόμενη κοιλιά μου και τις συνεχείς κλοτσιές στα πλευρά μου, υπάρχει κάτι σ' αυτό το ζιπουνάκι που το κάνει όλο αυτό

να μοιάζει για πρώτη φορά πολύ αληθινό. Θα αποκτήσω ένα μωρό και το μωρό μου θα φορέσει αυτό εδώ το φορμάκι.

Θεέ μου, μου 'ρχεται να κλάψω.

«Σου αρέσει;» ρωτάει όλο αγωνία ο Τζάκσον.

Αν μιλήσω, αν πω οτιδήποτε, συμπεριλαμβανομένου ενός απλού «ναι», θα με πάρουν τα ζουμιά. Γι' αυτό απλώς γνέφω καταφατικά. Και βλέπω το πρόσωπό του να φωτίζεται.

Δεν έχει καμία δουλειά να τα κάνει όλα αυτά. Δεν έχει καμία δουλειά να μου παίρνει κινέζικο και αξιολάτρευτα μωρουδιακά. Ο λόγος για τον οποίο βρίσκεται εδώ δεν έχει καμία σχέση με αυτά τα πράγματα. Ο λόγος για τον οποίο βρίσκεται εδώ έχει αποκλειστικά και μόνο σχέση με το περιεχόμενο του δερμάτινου χαρτοφύλακα που έχει αφήσει δίπλα στην πόρτα του διαμερίσματός μου. Αυτός είναι ο μόνος λόγος για τον οποίο βρίσκεται εδώ – ο μόνος λόγος για τον οποίο βρίσκεται *οποιαδήποτε* στιγμή εδώ. Και όταν το θέμα λήξει, δεν θα βρεθεί ποτέ ξανά εδώ. Δεν θα υπάρξουν άλλα λο μείν και σπρινγκ ρολς και αυθόρμητες επισκέψεις μετά από διπλές βάρδιες στη δουλειά.

Ο Τζάκσον δεν έρχεται εδώ για παρέα. Έρχεται επειδή αυτή είναι η *δουλειά* του.

«Λοιπόν», λέω καθώς παίρνω το πακέτο με το φαγητό και το μεταφέρω στον καναπέ, ο οποίος χρησιμοποιείται και ως το εξαιρετικά άβολο κρεβάτι μου. Πέφτω στο φουτόν και τεντώνω τα πρησμένα μου πόδια πάνω στο τραπεζάκι. Η ανακούφιση είναι θεϊκή. «Τι ήθελες να συζητήσουμε;»

Ο Τζάκσον παίρνει το δικό του πακέτο με φαγητό και με ακολουθεί στον καναπέ. «Θέλω απλώς να ξανασεκάρουμε κάποιες μικρολεπτομέρειες στο συμβόλαιο. Και την επόμενη φορά που θα έρθω θα είναι έτοιμο για να το υπογράψεις».

Αισθάνομαι ένα φτερούγισμα χαμηλά στην κοιλιά μου και δεν ξέρω αν είναι τα νεύρα μου ή το μωρό. Δεν μπορώ να

πιστέψω ότι ετοιμάζομαι να υπογράψω ένα συμβόλαιο που θα οδηγήσει στην είσπραξη ουκ ολίγων χρημάτων. Θα είμαι εξασφαλισμένη για όλη μου τη ζωή.

Όλα ξεκίνησαν πριν από οκτώ μήνες.

Είχα πάει με μια φίλη στο χιονοδρομικό κέντρο που δουλεύει ο αδερφός μου ο Ντένις ως εκπαιδευτής, με αποτέλεσμα να έχω πάντα καλή έκπτωση εκεί. Ο Ντένις ήταν απασχολημένος εκείνο το βράδυ και έτσι καταλήξαμε να πάμε με τη φίλη μου οι δυο μας σε ένα μπαρ της περιοχής. Εκεί ήταν που γνώρισα έναν άντρα με σκούρο κοστούμι, ο οποίος προσφέρθηκε να με κεράσει ένα ποτό. Ήταν όμορφος και στιλάτος, με ακριβό κούρεμα και καλοσχηματισμένα χαρακτηριστικά, και η αβίαστη γοητεία του με έπεισε να δεχτώ το ποτό. Μου είπε ότι βρισκόταν στην πόλη για μια σημαντική επαγγελματική συμφωνία – θα ήταν εκεί για μία μόνο νύχτα. Ενώ η φίλη μου ήταν απασχολημένη με έναν τύπο με μαλλί χαιτίη, εγώ βρέθηκα να φλερτάρω με αυτόν τον γεμάτο αυτοπεποίθηση, ελκυστικό, μεγαλύτερο άντρα, που ήταν εντελώς διαφορετικός από οποιονδήποτε είχα συναναστραφεί στο παρελθόν.

Για να μην τα πολυλογώ, μάλλον ήπια μερικά ποτά παραπάνω. Δεν θυμάμαι πολλά από εκείνη τη νύχτα, αλλά ξύπνησα με τρομερό πονοκέφαλο και ένα στόμα τσαρούχι. Είχα μόνο μια αόριστη ανάμνηση ότι επέστρεψα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου μου με τον όμορφο επιχειρηματία, αλλά ντρεπόμουν να παραδεχτώ ότι δεν θυμόμουν ούτε το όνομά του. Το καταχώρισα ως μία ακόμα εμπειρία και προσπάθησα να το ξεχάσω.

Μέχρι που δεν μου ήρθε περίοδος.

Και δεν ήμουν καν των πάρτι και του ξεσαλώματος –δεν έβγαινα σχεδόν καθόλου, ήμουν προσηλωμένη στον στόχο μου, έκανα σκληρές οικονομίες για να πραγματοποιήσω το όνειρο της νοσηλευτικής σχολής– εντούτοις, κατάφερα να μετατραπώ

σε κλισέ. Έμεινα έγκυος πάνω σε ένα μεθύσι και δεν ήξερα καν ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού μου.

Σε καμία περίπτωση δεν είχα αυτά τα σχέδια για τη ζωή μου, αλλά, μετά από πολλή ενδοσκόπηση, αποφάσισα να κρατήσω το μωρό. Δεν μπορούσα να αποκλείσω το ενδεχόμενο να εμφανιζόταν τελικά κάποιος Κύριος Τέλειος, αλλά ακόμα και αν δεν συνέβαινε αυτό, θα τα κατάφερνα και μόνη μου. Όσο για τη Νοσηλευτική – ε, λοιπόν, αν ήταν γραφτό μου, κάποια στιγμή θα έφτανα κι εκεί. Ήμουν πεπεισμένη.

Και μετά, συνέβη κάτι αναπάντεχο.

Πριν από τρεις μήνες, έβλεπα ειδήσεις, ισορροπώντας ένα πιάτο με φαί πάνω στην αναπτυσσόμενη κοιλιά μου, όταν είδα έναν άντρα στην οθόνη της τηλεόρασης. Το κείμενο κάτω από το όμορφο πρόσωπό του ανακοίνωνε ότι το όνομα του άντρα ήταν Σάιμον Λαμάρ. Επιχειρηματίας που ειδικεύεται στον τομέα της ανάπτυξης ακινήτων.

Καθώς επίσης ήταν αυτός με τον οποίο έφυγα από το μπαρ το βράδυ που συνέλαβα την Τονούλα.

Αυτό που συνέβη στη συνέχεια απείχε πολύ από το «ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα». Μακάρι να μπορούσα να πω ότι εντόπισα τον Σάιμον Λαμάρ, ότι ενθουσιάστηκε αν και εξεπλάγη λίγο από την εγκυμοσύνη μου, και ότι επιδίωξε επίμονα να με κατακτήσει. Μακάρι να μπορούσα να πω ότι, μετά από δύο μήνες που φλέρταρε μαζί μου, γονάτισε και μου ζήτησε να τον παντρευτώ για να γίνουμε οι τρεις μας μια ευτυχισμένη οικογένεια. Αυτό ήταν το σενάριο που οραματιζόμουν όταν απευθύνθηκα στον Σάιμον για να τον ενημερώσω για την κατάστασή μου.

Μόνο που τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν έτσι ακριβώς.

Παρά το γεγονός ότι δεν θυμάμαι να φορούσε βέρα εκείνο το βράδυ, ο Σάιμον Λαμάρ ήταν πάρα πολύ παντρεμένος. Όχι

μόνο ήταν παντρεμένος, αλλά είχε και δύο παιδάκια και δεν έτρεφε κανένα απολύτως ενδιαφέρον για ακόμα ένα, εξώγαμο παιδί. Ούτε ήθελε η επί δεκαετίας αγαπημένη του σύζυγος να ανακαλύψει την απιστία του – ή ο Τύπος, εν προκειμένω. Δεν δέχτηκε καν να με συναντήσει, ακόμα και αφού το τεστ πατρότητας που απαίτησε απέδειξε ότι ήταν πράγματι ο πατέρας του παιδιού μου.

Ωστόσο, έβαλε τον Τζάκσον να με προσεγγίσει και να μου κάνει μια πολύ ενδιαφέρουσα προσφορά. Ήτοι, ένα κάρο λεφτά – αρκετά για να συντηρήσουν εμένα και το παιδί μας και βάλε. Δεν θα χρειαζόταν να ανησυχώ για το ενοίκιο, για τη φροντίδα του παιδιού, ούτε καν για τα δίδακτρα του πανεπιστημίου της κόρης μου. Θα τα πλήρωνε όλα ο Σάιμον. Και το μόνο που θα έπρεπε να κάνω ήταν να υπογράψω μια συμφωνία τήρησης απορρήτου, με την οποία θα δεσμευόμουν ότι κανείς εκτός από τον Σάιμον και εμένα (και τον Τζάκσον) δεν θα μάθαινε ότι ήταν πατέρας του παιδιού μου.

Είπα ναι.

Τι άλλο να έκανα; Έπρεπε να το κάνω. Ο Σάιμον προσφερόταν να εξασφαλίσει το μέλλον μου και το μέλλον της Τονούλας εφ' όρου ζωής. Και ως μέλλουσα ανύπαντρη μαμά, θα ήμουν χαζή αν έλεγα όχι.

Χάρη στη γενναϊόδωρη προσφορά του Σάιμον, θα μπορέσω να πάω στη Νοσηλευτική σύμφωνα με το σχέδιο – ίσως μάλιστα και συντομότερα από το αναμενόμενο. Θα μπορέσω να στείλω την κόρη μου στα καλύτερα ιδιωτικά σχολεία. Δεν θα αναγκαστώ να τη μεγαλώσω σε ένα μικροσκοπικό διαμέρισμα. Με έσωσε.

«Σ' ευχαριστώ που δουλεύεις τόσο σκληρά γι' αυτό το συμβόλαιο», λέω στον Τζάκσον ανάμεσα σε δυο μπουκώματα με βουντλς.

Προσπερνάει το σχόλιο ανεμίζοντας το χέρι του. «Δουλειά μου είναι».

Είναι όμως; Ο Τζάκσον έρχεται εδώ σχεδόν κάθε βδομάδα για να με βοηθήσει να κλείσω τη συμφωνία. Πολλά πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν από το τηλέφωνο, αλλά εκείνος επιμένει να έρχεται αυτοπροσώπως εδώ. Κάτι που δεν θα τολμούσα να περιμένω να κάνει ο Σάιμον, τον οποίο δεν έχω ξαναδεί μετά από τη μοιραία νύχτα.

Και ειλικρινά πιστεύω ότι ο Τζάκσον έχει το συμφέρον μου κατά νου. Υπήρχαν ρήτρες στο συμβόλαιο στις οποίες θα μπορούσα αφελώς να συμφωνήσω, αλλά ο Τζάκσον με συμβούλεψε να μην το κάνω. *Αυτή δεν είναι ικανοποιητική αύξηση του κόστους διαβίωσης. Δεν σε συμφέρει.*

Ο Τζάκσον βάζει το χέρι του στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του και βγάζει έναν φάκελο, τον οποίο τοποθετεί στο τραπεζάκι μπροστά μας. Με βάση την εμπειρία μου, ξέρω ότι είναι γεμάτος με χαρτονομίσματα των είκοσι δολαρίων – ίσα ίσα για να τα βγάλω πέρα με το φαγητό, τα ψώνια και τα ιατρικά έξοδα. Παρότι επίκειται μια πολύ μεγαλύτερη οικονομική ενίσχυση, αυτοί οι φάκελοι έχουν μειώσει σημαντικά την πίεση των τελευταίων μηνών.

«Ευχαριστώ», του λέω.

Ο Τζάκσον σπρώχνει τα μεγάλα του γυαλιά προς τα πάνω στη μύτη του. «Κανένα πρόβλημα. Η τράπεζα ήταν ακόμα ανοιχτή όταν ξεκινούσα να έρθω».

Πρώτη φορά αναφέρει ότι πρέπει να πηγαίνει σε τράπεζα. Όταν ξεκινήσαμε τις διαπραγματεύσεις μας, ο Σάιμον ήταν πολύ ξεκάθαρος σχετικά με το γεγονός ότι δεν θα έβλεπα δεκάρα τσακιστή μέχρι να υπογραφούν τα χαρτιά, αλλά μετά ο Τζάκσον άρχισε να εμφανίζεται με αυτούς τους φακέλους με μετρητά και υπέθεσα ότι ο Σάιμον είχε αλλάξει γνώμη. Αλλά

τώρα αναρωτιέμαι αν ο Τζάκσον μού δίνει χρήματα από την τσέπη του όλο αυτό το διάστημα.

«Παρεμπιπτόντως», λέει πριν προλάβω να ρωτήσω, «ο Σάιμον θα έρθει εδώ για να υπογράψει το τελικό συμβόλαιο σε λίγες μέρες και να συζητήσει μερικά πράγματα μαζί σου».

«Α». Η σκέψη ότι θα ξαναδώ τον Σάιμον με αγχώνει, ίσως εξαιτίας του πόσο αδιάφορος ήταν από τότε που έμαθε για την εγκυμοσύνη μου. Είναι μια έντονη αντίθεση με το πόσο απόλυτα γοητευτικός ήταν τη νύχτα που γνωριστήκαμε. «Τι να πω, εντάξει».

«Θα είμαι κι εγώ εδώ», προσθέτει.

Μου χαρίζει ένα καθησυχαστικό χαμόγελο και δεν μπορώ να μη σκεφτώ ότι εύχομαι να ήταν ο Τζάκσον που είχα γνωρίσει εκείνο το βράδυ στο μπαρ του χιονοδρομικού κέντρου. Ευχαρίστως θα εγκατέλειπα την τερατώδη προσφορά του Σάιμον για μια ευκαιρία να κάνω οικογένεια με έναν υπέροχο τύπο σαν τον Τζάκσον.

Αλλά δεν μπορώ να το βλέπω έτσι. Δεν μπορώ να αλλάξω το παρελθόν. Θα έπρεπε να αισθάνομαι τυχερή που δέχομαι μια τόσο γενναϊόδωρη προσφορά από τον Σάιμον, μια προσφορά που θα εξασφαλίσει το παιδί μου για το υπόλοιπο της ζωής του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Διπλώνω τα πλυμένα ρούχα όταν έχω μια σύσπαση.

Δεν είναι πραγματική. Δηλαδή, δεν είναι από εκείνες που θα μου έκοβαν την ανάσα κάθε πέντε λεπτά και θα με έστελναν τρέχοντας στα επείγοντα. Είναι όμως από αυτές τις αρκετά ενοχλητικές που με αναγκάζουν να σταματήσω ό,τι κάνω για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και να πάρω μια ανάσα. Έχω δυο τρεις τέτοιες κάθε μέρα. Ο δρ Χάνσον τις αποκάλεσε «προετοιμασία τοκετού».

Το οποίο σημαίνει ότι το μωρό έρχεται. Σύντομα. Μπορεί όχι σήμερα ή αύριο, μπορεί να μην έρθει καν αυτό το μήνα. Αλλά, λίαν συντόμως, η Τονούλα θα είναι εδώ. Δεν είμαι έτοιμη. Πρώτα απ' όλα, είμαι κομμάτια από την κούραση. Δεν έχω αφήσει τη δουλειά μου ακόμη και φοβάμαι να το κάνω μέχρι να ολοκληρωθούν οι υπογραφές του συμβολαίου, επειδή είμαι παρανοϊκή και πιστεύω ότι κάτι θα γίνει και η φάση θα στραβώσει. Ωστόσο, ο κύριος λόγος που είμαι κομμάτια είναι επειδή μετά βίας κοιμάμαι τα βράδια.

Έχω εφιάλτες. Δεν θυμάμαι τι ακριβώς συμβαίνει σε αυτούς, αλλά όλοι τους καταλήγουν με το όμορφο πρόσωπο του Σάιμον να αιωρείται πάνω από το δικό μου. Με κοιτάζει διερευνητικά, με μάτια λαμπερά, γεμάτα αποφασιστικότητα. Ξυπνάω τρέμοντας από έναν φόβο που νιώθω με όλο μου το είναι.

Οπότε, ναι, κάνω χάλια ύπνο.

Ακουμπάω το χέρι μου πάνω στην κοιλιά μου. Δεν έχω βρει ακόμα όνομα για το μωρό. *Εννοείται πως δεν θα τη βαφτίσω Τονούλα. Έχω ακούσει για ζευγάρια που μαλώνουν για το όνομα του παιδιού τους, αλλά εγώ δεν θα έχω τέτοια προβλήματα. Μπορώ να βαφτίσω το παιδί μου όπως θέλω, επειδή είμαι μόνο εγώ.*

Εντούτοις, δεν μπορώ να σκεφτώ κανένα όνομα. Και έτσι, στο μυαλό μου παραμένει Τονούλα.

Γεια σου, μαμά! Μην ξεχάσεις να μου πάρεις κούνια, αλλιώς δεν θα έχω πού να κοιμηθώ!

«Σύντομα». Ακουμπάω με το χέρι τους μυς της μήτρας μου και τους νιώθω να χαλαρώνουν σιγά σιγά. «Μόλις πάρω τα λεφτά από τον μπαμπά σου, θα σου πάρω κούνια. Κι ένα σωρό άλλα πράγματα».

Αμέσως μόλις περνάει η σύσπαση, ακούω το τηλέφωνό μου να χτυπάει κάπου στο διαμέρισμα. Είμαι τυχερή που ζω σε γκαρσονιέρα, γιατί αν δεν ζούσα σε γκαρσονιέρα, δεν θα μπορούσα να ξαναβρώ τίποτα. Αναρωτιέμαι, είναι όλων των εγκύων το μυαλό χαμένο σε τέτοια ομίχλη; Χθες έψαχνα για το βιβλίο που διάβαζα και τελικά το εντόπισα μέσα στο ψυγείο.

Περπατάω (βασικά, *βαδίζω σαν πάπια*) κάνοντας γύρους στην γκαρσονιέρα, αναζητώντας το τηλέφωνό μου. Στην αρχή, το κουδούνισμα μου προσφέρει ένα στοιχείο για την τοποθεσία, οδηγώντας με προς την κατεύθυνση της κουζίνας. Μετά, το κουδούνισμα σταματάει και δεν ξέρω πού να ψάξω πια. Τα μάτια μου σαρώνουν την κουζίνα, ψάχνοντας για το μικροσκοπικό τηλέφωνό μου.

Θεέ μου, αν το βρω στο ράφι με τα τυριά, θα τα πάρω άσχημα με την πάρτη μου.

Αλλά όχι, είναι πάνω στον φούρνο μικροκυμάτων, σχεδόν

συγχωνευμένο με τη μαύρη επιφάνεια της συσκευής. Το πιάνω στα χέρια μου, καθώς αναρωτιέμαι αν είναι ο Τζάκσον που τηλεφωνεί για να διευκρινίσουμε τις λεπτομέρειες σχετικά με το τελικό συμβόλαιο. Θεωρητικά, οι υπογραφές μπαίνουν αύριο και θέλω να πάνε όλα κατόπιν σχεδίου. Έχοντας κατά νου ότι «καθόλου νέα θα πει καλά νέα», αυτή τη στιγμή δεν θέλω κανένα απολύτως νέο.

Αλλά η αναπάντητη κλήση δεν ήταν από τον Τζάκσον. Ήταν από τον αδερφό μου τον Ντένις. Οι ώμοι μου χαλαρώνουν από ανακούφιση καθώς πατάω το πλήκτρο για να τον καλέσω.

«Τέγαν;» Η βροντερή φωνή του αδερφού μου γεμίζει το αφτί μου. «Είσαι καλά;»

Κάτι συμβαίνει όταν μιλάω με τον μεγάλο μου αδερφό, που με κάνει πάντα να νιώθω σαν να είμαι ξανά πέντε χρονών. «Ναι, καλά».

Ο Ντένις ξεφυσάει αργά. «Τι τρέχει, Τίγκι;»

«Να... Απλά...» Κοιτάζω τριγύρω, τον περιορισμένο ζωτικό μου χώρο. «Νιώθω μοναξιά».

«Πότε υπογράφεεις το συμβόλαιο με τον Λαμάρ;»

«Αύριο». Δαγκώνω τα χείλη μου. «Υπάρχει περίπτωση να έρθεις κι εσύ;»

«Πολύ θα το ήθελα». Αναστενάζει. «Ξέρεις όμως πόσο πηγμένος είμαι αυτή την εποχή».

Δύσκολο να διαφωνήσω με αυτό. Ο Ντένις δουλεύει ως δάσκαλος του σκι, στα βόρεια της πολιτείας, σε ένα θέρετρο με το εύστοχο όνομα *Χιονισμένο Βουνό*. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ο Ντένις λάτρευε το σκι. Είναι τόσο καλός σκιέρ, που θα γινόταν επαγγελματίας. Αλλά έσπασε το πόδι του όταν ήταν στα είκοσί του και αντί γι' αυτό έπιασε μια άνετη δουλειά ως εκπαιδευτής. Δυστυχώς, ο Δεκέμβριος είναι ένας από τους πιο πολυάσχολους μήνες του, μιας και οδηγεί στην περίοδο των

χριστουγεννιάτικων διακοπών. Τον χειμώνα πήζει στη δουλειά, όλο τον υπόλοιπο χρόνο, όμως, είναι αραχτός.

«Θα προσπαθήσω να έρθω για λίγες μέρες όταν γεννηθεί το μωρό», μου υπόσχεται. «Εκτός αν... Θες να έρθεις εδώ για λίγο; Έχω άδειο υπνοδωμάτιο».

Δεν είναι καθόλου κακή ιδέα. «Θα το σκεφτώ».

Είναι μια δελεαστική πρόσκληση. Ο Ντένις πάντα με παραχαϊδεύει όταν τον επισκέπτομαι, και έχω να τον δω από τότε που έμεινα έγκυος. Ο μπαμπάς μας ήταν ένας εργασιομανής επιχειρηματίας που έπαθε καρδιακή προσβολή σε ηλικία σαράντα ετών, όταν η εταιρεία του χρεοκόπησε, οπότε ο Ντένις, που ήταν δώδεκα ετών τότε, ανέλαβε να γίνει ο άντρας του σπιτιού, ενώ οκτώ χρόνια μετά από αυτό, χάσαμε και τη μαμά μας από καρκίνο του παγκρέατος. Έκανε ό,τι θα περίμενε κανείς από έναν πατέρα, συμπεριλαμβανομένου του να εγκρίνει ή να αποδοκιμάζει τους φίλους μου. Όταν ένα αγόρι εμφανίστηκε στην εξώπορτα ζέχνοντας αλκοόλ, ο Ντένις τον πήρε στο κυνήγι με ένα ρόπαλο του μπέιζμπολ πριν καν προλάβω να μπω στο αυτοκίνητό του. Για να λέμε την αλήθεια, οι περισσότεροι φίλοι μου δεν ήταν αρκετά καλοί σύμφωνα με τα δικά του πρότυπα. Σίγουρα δεν εγκρίνει τον Σάιμον.

Αναρωτιέμαι τι θα σκεφτόταν για τον Τζάκσον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Σήμερα υπογράφουμε το συμβόλαιο που θα σφραγίσει το μέλλον μου.

Είμαι ψυχολογικό ράκος, παρόλο που το μόνο που έχω να κάνω είναι να υπογράψω ένα χαρτί. Κοιμήθηκα ακόμα χειρότερα απ' ό,τι συνήθως, ξυπνώντας από τους εφιάλτες μου σχεδόν κάθε ώρα – ένιωθα ότι κάθε φορά που αποκοιμώμουν το πρόσωπο του Σάιμον εισέβαλλε στα όνειρά μου για να με ξυπνήσει ξανά. Δεν μπορώ να τον βγάλω από το μυαλό μου. Γύρω στις τέσσερις το πρωί εγκατέλειψα την προσπάθεια να κοιμηθώ.

Χθες πήγα στο κατάστημα μεταχειρισμένων και αγόρασα ένα καινούριο ρούχο εγκυμοσύνης – ένα λουλουδάτο φόρεμα. Δυστυχώς, το κατάστημα δεν διέθετε δοκιμαστήριο, οπότε το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να το κρατήσω απλωμένο μπροστά μου και, όταν γύρισα σπίτι και το φόρεσα, έφερνα κάπως σε φάλαινα ντυμένη στα φλοράλ. Και πάλι όμως, είναι καλύτερο από οποιοδήποτε άλλο ρούχο έχω.

Βέβαια, δεν ξέρω γιατί μπήκα στον κόπο να στολιστώ. Ποιον προσπαθώ να εντυπωσιάσω; Τον Σάιμον; Είναι δυνατόν να πιστεύω ότι μπορεί να με δει με την εμπριμέ μου κελεμπία και να αποφασίσει να αφήσει την οικογένειά του για χάρη μου; Και, εδώ που τα λέμε, θα το ήθελα αυτό;

Όχι, δεν θα το ήθελα. Η αλήθεια είναι ότι δεν θέλω να έχω

καμία απολύτως σχέση με τον Σάιμον Λαμάρ. Αν ντύθηκα και στολίστηκα, το έκανα για έναν μόνο άνθρωπο και ο άνθρωπος αυτός δεν είναι ο Σάιμον. Είναι ο άντρας τον οποίο συναντώ πολύ συχνά τον τελευταίο καιρό και έχω αρχίσει να τον συμπαθώ και να ανησυχώ ότι ενδέχεται να μην τον ξαναδώ άπαξ και βάλω την υπογραφή μου στο κάτω μέρος της σελίδας.

Αυτό το απόγευμα πήρα ρεπό, πράγμα που με άγχωσε, επειδή χρειάζομαι τα χρήματα πολύ. Πρέπει συνεχώς να υπενθυμίζω στον εαυτό μου ότι μετά από αυτό το απόγευμα θα έχω περισσότερα χρήματα από όσα μπορώ να σκεφτώ τι να πρωτοκάνω με δαύτα. Είναι δύσκολο να συμφιλιωθώ με αυτή την πραγματικότητα, δεδομένου ότι... Ε, ναι, δεδομένου ότι δεν είχα ποτέ μου λεφτά. Το πρώτο πράγμα που θα κάνω όταν πάρω τα λεφτά είναι να βρω ένα διαμέρισμα δύο υπνοδωματίων σε καλύτερη γειτονιά. Ή ίσως ένα σπίτι.

Είναι πέντε η ώρα όταν η ενδοεπικοινωνία βουίζει από κάτω, ειδοποιώντας με ότι ο Σάιμον και ο Τζάκσον έχουν φτάσει. Ενώ περιμένω να ανέβουν τις σκάλες, διασχίζω κατά μήκος το διαμέρισμά μου. Δεν μου παίρνει πολλή ώρα.

Αφού ακούσω και το κουδούνι της πόρτας μου να αντηχεί κακόφωνα σε όλο το σπίτι, ανοίγω και βλέπω τους δύο κουστομαρισμένους άντρες. Ο ένας είναι ο καθ' έξιν αξιολάτρευτα τσαλακωμένος Τζάκσον, με τα χοντρά γυαλιά του στερεωμένα πάνω στη μύτη του. Και δίπλα του ο Σάιμον.

Έχω να δω τον Σάιμον Λαμάρ από τη νύχτα που άλλαξε η ζωή μου. Είναι δυο δεκαετίες μεγαλύτερος από μένα, αλλά έχει μεγαλώσει πολύ ωραία. Είχα ξεχάσει την εντυπωσιακή, κλασική ομορφιά του, σάμπως τα χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι σμιλεμένα από ταλαντούχο γλύπτη. Είχα δει φωτογραφίες του μετά από κείνο το βράδυ, αλλά είναι διαφορετικός από κοντά – είναι πιο όμορφος από κοντά. Η θέα του

προσώπου του μου ξυπνάει μια αμυδρή ανάμνηση εκείνης της βραδιάς, η οποία εξακολουθεί να είναι άκρως ομιχλώδης για μένα. Προσπαθώ να κρατηθώ από την ανάμνηση, το μυαλό μου προσπαθεί να θυμηθεί οτιδήποτε γύρω από τη νύχτα που συνέλαβα την κόρη μου.

Τζίφος. Τίποτα, κενό. Λες και κάποιος πήρε μια γόμα και έσβησε τον εγκέφαλό μου. Το μόνο που θυμάμαι είναι οι εφιάλτες με το πρόσωπό του, που με στοιχειώνουν όλο και πιο συχνά. Αλλά δεν μπορώ να κατηγορήσω τον τύπο για τους εφιάλτες μου, μπορώ;

Εκείνο το βράδυ στο μπαρ ο Σάιμον φαινόταν ζεστός, φιλικός και χαμογελαστός. Απόψε φαίνεται απλώς εκνευρισμένος που βρίσκεται εδώ. Το πρώτο πράγμα που κάνει όταν με βλέπει είναι να κοιτάξει το ρολόι του και μετά την κοιλιά μου, με την αηδία να αλλοιώνει απροκάλυπτα τα χαρακτηριστικά του.

«Χριστός κι Απόστολος», λέει. «Κανονικά, πρέπει να μηνύσω την εταιρεία που κατασκευάζει αυτά τα προφυλακτικά».

Ο Τζάκσον τού ρίχνει ένα αποδοκιμαστικό βλέμμα, ενώ εγώ αισθάνομαι το πρόσωπό μου να αναψοκοκκινίζει. Τουλάχιστον χαίρομαι που μαθαίνω ότι χρησιμοποίησε προφυλακτικό. Έκανα, φυσικά, εξετάσεις για αφροδίσια νοσήματα – καλού κακού. Ήμουν καθαρή.

«Ελάτε», λέω πρόσχαρα. «Περάστε».

Η έκφραση αηδίας στο πρόσωπο του Σάιμον δεν αλλάζει καθώς μπαίνει στο άθλιο διαμέρισμά μου. Όταν τον οδηγώ στον καναπέ, δείχνει απρόθυμος να καθίσει. Σχεδόν περιμένω να ζητήσει μια πετσέτα για να τη στρώσει από κάτω του. Αλλά τελικά, κάθεται άκρη άκρη, με ένα ύφος σαν να εύχεται να βρισκόταν οπουδήποτε αλλού εκτός από εδώ. Κάθομαι στην άλλη άκρη του καναπέ, όσο πιο μακριά μπορώ να φτάσω χωρίς να πέσω κάτω.

«Το συμβόλαιο είναι ακριβώς όπως συμφωνήσαμε», λέει ήρεμα ο Τζάκσον με το που κάθεται στο μοναδικό άλλο έπιπλο του χώρου – μια ετοιμόρροπη ξύλινη καρέκλα που μάζεψα από το πεζοδρόμιο. «Όπως προείπα, είσαι ελεύθερη να το επιθεωρήσεις με κάποιον δικό σου νομικό σύμβουλο».

«Σου έχω εμπιστοσύνη», λέω.

Είμαι αναγκασμένη να του έχω εμπιστοσύνη, μιας και δεν υπάρχει περίπτωση να αντέξει η τσέπη μου άλλον δικηγόρο αυτή τη στιγμή. Ωστόσο, η δήλωσή μου κάνει τον Σάιμον να καγχάσει, γεγονός που κάνει εμένα να σκεφτώ ότι ίσως και να πρέπει να προσλάβω δικηγόρο τελικά. Το σαρδόνιο χαμόγελό του ανακινεί κάτι στη μνήμη μου ξανά. Είναι πολύ εκνευριστικό να προσπαθείς να θυμηθείς κάτι και να μην μπορείς. Πρέπει να είναι τρομερό να έχεις άνοια.

«Συζητήσατε τους ακριβείς όρους της συμφωνίας τήρησης απορρήτου, σωστά;» παρεμβαίνει ο Σάιμον.

«Ναι», επιβεβαιώνει ο Τζάκσον. «Τους συζητήσαμε, έτσι δεν είναι Τέγκαν;»

«Ναι...»

Η συμφωνία τήρησης απορρήτου είναι το κομμάτι αυτού του συμβολαίου που με αγχώνει περισσότερο απ' όλα. Εφόσον υπογράψω, δεν θα μπορώ να πω ποτέ σε κανέναν ότι ο Σάιμον είναι ο πατέρας της Τονούλας. Δεν θα αναγράφεται στο πιστοποιητικό γέννησής της. Δεν πρέπει να το μάθει κανείς, ψυχή, ποτέ. Ούτε στην ίδια μου την κόρη δεν θα μπορώ να το πω, διαφορετικά ο Σάιμον θα με μηνύσει και θα μου πάρει τα μαλλιοκέφαλά μου. Θα αναγκαστώ να της πω ότι... δεν ξέρω... ότι ο μπαμπάς της σκοτώθηκε σε κάποιο τραγικό δυστύχημα.

«Καταλαβαίνεις δηλαδή;», επιμένει ο Σάιμον, με τα παγερά μάτια του στραμμένα πάνω μου. Ξαφνιάζομαι με την παράφωνα ανάμνηση της ζεστασιάς που είχα σκεφτεί πως είχε

το βλέμμα του εκείνο το μοιραίο βράδυ. «Δεν μπορείς να το πεις πουθενά. Ούτε σε συγγενή, ούτε σε φίλο, ούτε στο ίδιο το μωρό σου».

Το μωρό μου. Έχει ήδη αποποιηθεί την ευθύνη. «Καταλαβαίνω».

«Έξυπνο κορίτσι». Μου κλείνει το μάτι. «Ας τελειώνουμε, λοιπόν, με τις υπογραφές. Δείχνεις να τα χρειάζεσαι απελευσμένα αυτά τα λεφτά».

Δεν μου αρέσει αυτός ο άντρας, μαμά. Δεν θέλω να είναι αυτός ο μπαμπάς μου.

Ο Σάιμον σκύβει προς τα εμπρός για να βγάλει το συμβόλαιο, βάζοντας το χέρι του στον ακριβό χαρτοφύλακα που έφερε μαζί του. Καθώς με πλησιάζει, μυρίζω την κολόνια του. Είναι η ίδια κολόνια που φορούσε εκείνο το βράδυ.

Είναι ένα ασυνήθιστο άρωμα. Βανίλια. Δρυς. Και μια πικάντικη νότα.

Κλείνω τα μάτια μου για μια στιγμή και βλέπω το πρόσωπό του να αιωρείται από πάνω μου, όπως στους εφιάλτες μου. Αλλά αυτή τη φορά κάτι αλλάζει. Αντί να βλέπω μόνο το πρόσωπό του, βλέπω και το γυμνό κορμί του. Από πάνω μου. Και έχει μια πεινασμένη έκφραση στα μάτια του, που με κατατρομάζει.

Όχι, καταφέρνω να πω με μια γλώσσα που την αισθάνομαι σαν βαρίδι στο στόμα μου. Δεν θέλω. Όχι. Μη!

Ο Σάιμον γουρλώνει τα μάτια του. *Δεν την ήπιες όλη την μπίρα σου; Ξανακοιμήσου, Τέγκαν.*

Όχι! Δεν θέλω...

Και τότε...

Ανοίγω διάπλατα τα μάτια μου. Αυτή η σκηνή που διαδραματίστηκε μες στο κεφάλι μου μου φάνηκε τόσο αληθινή που αισθάνομαι με μια νοσηρή βεβαιότητα ότι ήταν αληθινή. Είχα πιστέψει ότι όλες αυτές οι εικόνες του Σάιμον στους εφιάλτες

μου ήταν παιχνίδια της φαντασίας μου, αλλά δεν ήταν η φαντασία μου.

Ήταν η μνήμη μου.

Και τώρα, ξαφνικά, τα πάντα αποκτούν ένα φρικτό νόημα. Ήξερα ότι δεν είχα πει τόσο πολύ εκείνο το βράδυ. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα λιποθυμήσει από μεθύσι – και σίγουρα όχι μετά από μερικές μπίρες.

Ο Σάιμον έριξε κάτι στο ποτό μου.

Και μετά, όταν επιστρέψαμε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου μου, με...

Ω Θεέ μου.